

श्वङ्कः-ङ्किा, श्वङ्कः-ङ्किा, शिश्वङ्किषकः-षिका, शाश्वङ्कः-ङ्किा ; इत्यादीनि
रूपाणि सर्वाण्यपि कङ्कतिवत् (140) ऊह्यानि । ल्युटि-^Aश्वङ्कनम् ।

(1792) “ श्वच गतौ ” (I-भ्वादि:-166. सक. सेट्. आत्म.)

श्वचकः-चिका, श्वचकः-चिका, शिश्वचिषकः-षिका, शाश्वचकः-चिका ;
इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि भौवादिककचतिवत् (144) ज्ञेयानि ।

(1793) “ श्वचि गतौ ” (I-भ्वादि:-167. सक. सेट्. आत्म.)

सर्वाण्यपि रूपाणि कश्चितिवत् (145) ऊह्यानि । कर्तरि क्तप्रत्यये-^Bश्वञ्चितः ।

(1794) “ श्वठ असंस्कारगत्योः ” (X-चुरादि:-1565. सक. सेट्. उभ.)

‘ गत्यसंस्कारधात्वर्थे शाठयेत् श्वाठयेदिति ॥ ’ (श्लो. 81) इति देवः ।

“ इदित् [श्वठि] इति दुर्गः । मैत्रेयोऽपि ‘ श्वठीत्येके ’ ” इति माधवः ।

‘—संस्कारगत्योः ’ इति मैत्रेयकाशकृत्स्नकातन्त्रशाकटायनादयः ।

‘—गतिसंस्कारयोः’ इति जैनः । ‘—गत्यसंस्कृतसंस्कृते’ इति वोपदेवः ।

‘—संस्कारे च द्रुमे’ इति धा. का. व्या. (3-16) । श्वाठकः-ठिका, शिश्वठ-

यिषकः-षिका ; इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि क्लापयतिवत् (282) ज्ञेयानि ।

(1795) “ श्वठ सम्यगवभाषणे ” (X-चुरादि:-1856. सक. सेट्. उभ.)

अदन्तः ।

‘ शठयेत् श्वठयेदेते द्वे सम्यगवभाषणे । ’ (श्लो. 81) इति देवः ।

“ ‘—सम्यगाभाषणे’ इति दुर्गः । ‘ सम्यग्भाषणे’ इति शाकटायनः ।

सम्यगाभाषणे सम्यक् वचनक्रियायामिति क्षीरस्वामी” इति पुरुषकारः । प्रकृत-

क्षीरतरङ्गिण्यां तु ‘ असम्यगाभाषणे ’ इत्येव दृश्यते ।

श्वठकः-ठिका, शिश्वठयिषकः-षिका, श्वठयिता-त्री, शिश्वठयिषिता-त्री ;

इत्यादीनि रूपाणि सर्वाण्यपि चौरादिकक्लापयतिवत् (282) ज्ञेयानि ।

तत्प्रकृतिकसन्नन्ते च सर्वत्र न उपधावृद्धिः ; अदन्तपाठसामर्थ्यात् ।

A. ‘ प्रश्वङ्कनोऽत्रङ्किततद्रथस्वनादौकि भीतैरपि नो शिखावलैः । ’ धा. का. 1-14.

B. ‘अशाश्वत्तुः श्वञ्चितसौरभाः कचे । ’ धा. का. 1.23.